

**ВЕРНЕР ДРОТ
НЕДЕЙСТВИТЕЛНО
УБИВАЩИЯТ РЕВОЛВЕР**

Превод от немски: [Неизвестен], 1966

chitanka.info

Господин Кинделман имаше спокойна съвест и кожено палто. Но и най-чистата съвест като че ли не му даваше особена гаранция за притежанието на такова палто в тази малко неспокойна епоха. Петстотин марки му струваше. Беше го платил в осем вноски. Неповторимо палто! Екстра качество!

Ясно беше, че той действуваше като магнит върху плашещата се от светлината сбирщина, която изпълваше улиците. Не можеше въобще да се мисли вече дори и за най-безобидната нощна разходка. Необходимо беше да се носи оръжие! За това го задължаваше палтото. Той беше чел във вестника, че носенето на оръжие за отбрана е позволено. Трябваше само да изиска проспект, за да избере нещо подходящо. Господин Кинделман избра пистолет с шест патрона, гарантиращ привидна смърт. И ето че три дни по-късно пощенският раздавач му донесе едно пакетче и много се учуди, когато г-н Кинделман го прие с такава предпазливост, сякаш то съдържаше високоексплозивен материал.

В дома на г-н Кинделман стана спокойно и зацари тайнствена тишина, която обикновено предхожда важни събития. Той застана пред огледалото въоръжен, господар над мнимата смърт. Изпоти се, както може да се изпоти само значителен човек, който за първи път е разбрал значението си. Това отне дъха му и заплаши да пръсне гърдите му. Впрочем нямаше какво да се пръсне, защото господин Кинделман нямаше много широки гърди. По-рано това недостатък често му създаваше грижа, но сега за такива дреболии нямаше вече място в душата му. Голямата увереност в техническото му превъзходство почти отне разсъдъка му. Гарантирана ли е мнимата смърт? Това кратко изречение действуваше отрезвяващо и делово. Господин Кинделман беше делови човек. Гаранция! Една писалка или гумени ботуши могат да се изпробват, но револвер, който гарантира мнима смърт? Господин Кинделман седна и се замисли. Той трябваше някому да причини мнима смърт! Само за опит, срещу хонорар, разбира се. Позвъня се, един човек предложи чанти. Господин Кинделман го покани в жилището си. Човекът се развълнува. Домакинът му предложи ракия и човекът започна да вярва в чудеса. Господин Кинделман разбра всичко и най-вече, че посетителят му печели лошо. Той му показа револвера и шепнешком му направи някакво предложение, но човекът отказа, стана и се отправи гърбом към вратата, при което неестествено се

усмихваше, както се усмихва човек, на когото зъболекарят по време на лечението разказва вицове. Пет минути по-късно отново се позвъни и господин Кинделман се усмихна победоносно. Но не беше амбулантният търговец, както той си мислеше, а портиерката. Тя доброжелателно го уведоми, че между 14 и 17 часа няма да има вода. Господин Кинделман я покани в гостната, за да опита и с нея, но за негова изненада тя отхвърли предложението му с възмущение и му напомни за шестте си деца. Също и келнерът на ресторанта, в който господин Кинделман се хранеше вечер, не намери никакъв смисъл в уж хубавата сделка. Той предаде масата на един от колегите си, с който също нищо не излезе. Господин Кинделман тази вечер пи повече, отколкото можеше да оправдае пред палтото си. Когато най-сетне към полунощ напусна ресторанта, беше се почти решил да изгърми за спомен един патрон в тавана. След това той реши да отиде в парка точно в полунощ. По-рано в тъмно г-н Кинделман заобикаляше парка, този път обаче той влезе там, изпълнен с решителност. Върху извадения му револвер се оглеждаше луната, безучастна дори и тогава, когато господин Кинделман насочи револвера към лицето си. Подобни сцени луната беше виждала често в парка през късните часове, затова продължи пътя си по небосклона и когато господин Кинделман, както можеше да се предвиди, падна, без да стане след това. Така луната се лиши от удоволствието да присъствува на възкресението на г-н Кинделман, който след известно време се върна в живота. Той се събуди доста по-рано, отколкото предвиждаха дадените в проспекта предписания. Причината се криеше в това, че нощите през есента са много студени и най-вече, когато се събудиш без палто на гърба си. Той забеляза, че и портфейлът беше изчезнал и едва след няколко мига му стана ясно, че трябва да се прибере дори без сако и панталони.

Палтото, сакото, панталоните и портфейлът са предмети, от които човек неохотно се лишава особено през студените есенни нощи.

Публикувано във вестник „Пулс“, брой 25/1966 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.